

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 82/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti BCI, a. s., Mydlárska 8718/7A, Žilina, zastúpenej advokátom Mgr. Richardom Karkóom, Sad na Studničkách 1029/32, Žilina, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 CoD 11/2014 z 30. decembra 2014, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 343/2015 z 10. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti BCI, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. marca 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti BCI, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 CoD 11/2014 z 30. decembra 2014, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 343/2015 z 10. decembra 2015.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15 U 2/2014 vo veci súdnej úschovy sumy 2 160 712,65 € zloženej obcou Závod za účelom splnenia záväzku účastníčkou konania v právnom postavení príjemkyne v 1. rade.

Po tom, ako okresný súd uznesením č. k. 15 U 2/2014-205 z 19. júna 2014 žiadosť príjemkyne v 1. rade o vydanie predmetu úschovy a žiadosti príjemkýň v 2. až 4. rade o vydanie častí predmetu úschovy štyrmi samostatnými výrokmi zamietol, krajský súd na základe odvolania podaného príjemkyňami v 1. a 2. rade uznesením sp. zn. 8 CoD 11/2014 z 30. decembra 2014 uznesenie okresného súdu č. k. 15 U 2/2014-205 z 19. júna 2014 v celom rozsahu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Následne najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 343/2015 z 10. decembra 2015 dovolanie podané sťažovateľkou (príjemkyňou v 1. rade) odmietol a účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

3. Ako ďalej s poukazom na rozhodovaciú prax ústavného súdu sťažovateľka udáva, *„... odvolací súd, a v nadväznosti na jeho rozhodnutie aj súd dovolací, ignorovali... základné procesné zásady a princípy, nakoľko odvolací súd v rámci dovolacieho konania zrušil aj tie výroky prvostupňového rozhodnutia, voči ktorým odvolanie podané nebolo, s čím sa v celom rozsahu stotožnil aj súd dovolací. Týmto hrubo procesne nesúladným postupom preto došlo k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu garantovanú čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...“*

Z hľadiska samotného charakteru konania o vydanie predmetu úschovy by chcel sťažovateľ poukázať na to, že sa jedná o nesorové konanie, v ktorom súd neskúma hmotnoprávne vzťahy účastníkov, ale iba ich procesné oprávnenia vo vzťahu k vydaniu alebo nevydaniu predmetu úschovy.

Ďalej by chcel sťažovateľ poukázať na to, že vzhľadom na charakter konania o vydanie predmetu úschovy existuje v zmysle § 91 ods. 1 OSP medzi príjemcami 1/ až 4/ len samostatné procesné spoločenstvo. Dôsledkom takéhoto samostatného procesného spoločenstva je to, že procesné následky jednotlivých výrokov prvostupňového rozhodnutia, ktorými boli zamietnuté všetky štyri žiadosti o vydanie predmetu úschovy, boli nepochybne pre každého jedného účastníka samostatné. Prvostupňové rozhodnutie bolo preto rozhodnutím, ktoré sa dotýkalo niekoľkých procesne samostatných účastníkov, ktorí v konaní konajú sami za seba...

V predmetnej veci však odvolací súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa a príjemcu 2/ spôsobom, že zrušil všetky štyri samostatné výroky prvostupňového rozhodnutia a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, a to aj napriek skutočnosti, že voči výrokom č. III a č. IV prvostupňového rozhodnutia odvolanie podané nebolo. Postup odvolacieho súdu (s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil aj súd dovolací) preto považuje sťažovateľ za postup, ktorý bol v rozpore s elementárnymi procesnými zásadami odvolacieho konania...

Vzhľadom na všetko vyššie uvedené sťažovateľ poukazuje na to, že z hľadiska procesného postavenia príjemcov v rade 1/ až 4/ bol každý z príjemcov oprávnený podať odvolanie len voči tomu výroku, ktorý sa ho negatívne dotýkal, t. j. voči výroku, ktorým konajúci súd rozhodol, že mu nebude predmet súdnej úschovy vydaný. Nakoľko sa jedná o vzájomnú nezávislosť (nepodmienenosť) jednotlivých výrokov prvostupňového rozhodnutia a nakoľko medzi jednotlivými účastníkmi konania o vydanie predmetu úschovy nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu určitý spôsob vyrovnania, odvolací súd zrušením všetkých výrokov prvostupňového rozhodnutia konal v rozpore so základnými procesnými zásadami odvolacieho konania, pretože zrušil aj výroky, voči ktorým odvolanie podané nebolo, pričom s takýmto postupom sa v celom rozsahu stotožnil aj súd dovolací.

Sťažovateľ preto zastáva názor, že Krajský súd v Žiline predmetnú vec nesprávne právne vyhodnotil, postupoval v hrubom rozpore so základnými procesnými zásadami a princípmi odvolacieho konania a zákonné ustanovenia vykladal svojvoľne, s čím sa v celom rozsahu stotožnil aj Najvyšší súd SR. Závery a postupy konajúcich súdov sú so zreteľom na v konaní zistený skutkový stav zjavne neodôvodnené a arbitrárne

a z hľadiska ústavnosti neudržateľné, čo v konečnom dôsledku svedčí o porušení označených základných práv a slobôd sťažovateľa.“

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol takto:

„I. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.12.2014, č. k. 8CoD/11/2014-311 a Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 10.12.2015, č. k. 3Cdo 343/2015-377 porušené bolo.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.12.2014, č. k. 8CoD/11/2014-311 a Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 10.12.2015, č. k. 3 Cdo 343/2015-377 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd SR sú povinní zaplatiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne náhradu trov právneho zastúpenia na účet advokáta Mgr. Richarda Karkó, vedený v [REDAKOVANÉ] do 2 mesiacov od právoplatnosti vydaného rozhodnutia.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 175/03).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné v kontexte podanej ústavnej sťažnosti poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou alebo mimoriadnou opravnou inštitúciou. Ústavný súd preto v súlade so svojou doterajšou judikatúrou uvádza, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred nimi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo

slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 80/05, III. ÚS 122/2010).

10. Ústavný súd argumentáciu tak krajského súdu v uznesení sp. zn. 8 CoD 11/2014 z 30. decembra 2014, ako aj najvyššieho súdu v uznesení sp. zn. 3 Cdo 343/2015 z 10. decembra 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“) nepovažuje za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú a vo svetle všetkých konkrétnych skutočností, na ktoré sťažovateľka v sťažnosti poukazuje, sa táto argumentácia ústavnému súdu nejaví ani ako ústavne neudržateľná.

11. Sťažovateľka napadnutému rozhodnutiu krajského súdu vyčíta najmä nesprávne právne posúdenie veci, dôsledkom ktorého bolo zrušenie všetkých štyroch samostatných výrokov odvolaním napadnutého prvostupňového rozhodnutia i napriek skutočnosti, že opravný prostriedok prijímateľkami v 3. a 4. rade podaný nebol. Najvyššiemu súdu sťažovateľka vytýka neakceptovanie jej dovolacej argumentácie a stotožnenie sa s postupom krajského súdu v celom rozsahu.

12. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sp. zn. 8 CoD 11/2014 z 30. decembra 2014 uviedol:

«Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu nemal preukázanú skutočnosť, že by okresný súd pred vydaním napadnutého uznesenia zisťoval stanoviská príjemcov, resp. tých, ktorí si uplatňujú právo na vydanie predmetu úschovy, či súhlasia alebo nesúhlasia s vydaním predmetu úschovy. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia sa nedá vyvodiť ani to, či okresný súd pred vydaním napadnutého uznesenia vôbec riešil otázku, kto má v predmetnom konaní postavenie príjemcu a kto postavenie niekoho iného (než príjemcu), ktorý si uplatňuje právo na vydanie predmetu úschovy. Z celého kontextu ust. § 185d v spojení s ust. § 185e O. s. p. možno podľa odvolacieho súdu vyvodiť, že súd v štádiu konania o vydaní predmetu úschovy a pred rozhodnutím o žiadostiach na vydanie predmetu

úschovy zisťuje stanovisko (súhlas či nesúhlas) všetkých tých, ktorých súhlas je na vydanie predmetu úschovy potrebný, čo zároveň predpokladá i doručenie žiadostí o vydanie predmetu úschovy ostatným účastníkom konania. Okresný súd tak v predmetnej veci nepostupoval, nakoľko žiadosti obchodných spoločností, označených v predmetnom konaní ako príjemcovia v rade 1/ až 4/ jednotlivým účastníkom nedoručoval a ani nezisťoval ich stanoviská (súhlas, resp. nesúhlas) s vydaním predmetu úschovy.

Odvolačí súd vo vzťahu k právnym argumentom odvolateľov poznamenáva, že zaujímať k nim právne stanoviská je zo strany odvolacieho súdu predčasné, nakoľko tieto argumenty sa týkajú otázok, ktoré prvostupňový súd v konaní o vydaní predmetu úschovy neriešil, hoci ich riešiť mal. Ako už bolo uvedené v predchádzajúcich častiach tohto odôvodnenia, okresný súd v štádiu pred vydaním napadnutého uznesenia neriešil (z odôvodnenia napadnutého uznesenia to aspoň nevyplýva) otázky nastolené odvolateľmi, najmä či príjemcami v zmysle ust. § 185b O. s. p. sú v danej veci všetky štyri obchodné spoločnosti uplatňujúce si nárok na vydanie predmetu úschovy alebo len niektorá z nich a ostatné sú „niekým iným než príjemcom uplatňujúcim si právo na vydanie predmetu úschovy“, resp. „niekým iným, koho súhlas je potrebný“. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nemožno vyvodit' ani to, či okresný súd riešil i otázku (tiež nastolenú odvolateľmi), či v danom prípade išlo o zloženie do úschovy pre spornosť práva alebo či plnenie zložiteľa bolo zložené do súdnej úschovy pre neznámeho veriteľa. Aj od ustálenia odpovede na túto skutočnosť bude závisieť ďalší postup okresného súdu v tom smere, či na vydanie predmetu úschovy je potrebné zadovážiť súhlasné, resp. nesúhlasné stanovisko účastníkov konania, prípadne i zložiteľa. Okresný súd v tomto smere v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol len to, že zložiteľ podal návrh na prijatie finančných prostriedkov do súdnej úschovy z dôvodu, že mal dôvodné pochybnosti o tom, ktorému z príjemcov v rade 1/ až 4/ má plniť, ktorá pochybnosť u neho vznikla v súvislosti so zmluvami o postúpení pohľadávok, ktorých platnosť spochybnil príjemca v rade 1/. S odôvodnením napadnutého uznesenia možno súhlasiť len potiaľ, pokiaľ okresný súd v ňom uviedol, že súd v rámci konania o vydanie predmetu úschovy nerieši sporné otázky účastníkov, najmä otázku platnosti či neplatnosti zmlúv o postúpení pohľadávky».

13. V nadväznosti na nosnú sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky (bod 11) krajský súd nad rámec uvedeného (bod 12) konštatoval, že „... uznesenie okresného súdu zrušil v celom rozsahu (i keď obchodné spoločnosti označené ako príjemcovia v rade 3/, 4/ odvolanie nepodali), nakoľko všetky výroky vychádzajú z rovnakého skutkového základu, navzájom súvisia a všetky trpia procesnými vadami konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo (§ 206 ods. 2 O. s. p.). Navyiac výrok uznesenia okresného súdu o zamietnutí žiadosti príjemcu v rade 1/ o vydanie predmetu úschovy sa prelína s ďalšími výrokmi uznesenia, keďže žiadosť vyššie označeného príjemcu smerovala k vydaniu celého predmetu úschovy.“.

14. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 343/2015 z 10. decembra 2015 najvyšší súd uviedol nasledovné:

«Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval predovšetkým z § 237 ods. 1 písm. e/ a f/ O. s. p...

Z obsahu dovolania je ale zrejmé, že dovolateľ naplnenie vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. e/ O. s. p. videl v tom, že odvolací súd rozhodol iba na základe odvolaní príjemcu 1/ a príjemcu 2/ o zrušení uznesenia súdu prvého stupňa v celom rozsahu, t.j. aj vo výrokoch 3/ a 4/, ktoré neboli odvolaním príjemcov 3/ a 4/ napadnuté.

Odvolanie, ktoré je podané včas a k tomu oprávnenou osobou má odkladný (suspenzívny) účinok, ktorý spočíva v tom, že podaním odvolania sa odkladá právoplatnosť napadnutého rozhodnutia (§ 206 ods. 1 O. s. p.). Ak sa však rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých účastníkov, z ktorých každý koná v konaní sám za seba (§ 91 ods. 1 O. s. p) a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo niektorých účastníkov, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí v prípadoch, keď od rozhodnutia o napadnutom výroku je závislý výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkmi.

V posudzovanej veci treba poukázať na to, že príjemca 1/ (ktorý uzavrel v príjemcami 2/ až 4/ zmluvy o postúpení pohľadávok, platnosť ktorých sám spochybňuje a podľa ktorých každému z príjemcov 2/ až 4/ bola postúpená časť pohľadávky v rozsahu, v ktorom sa domáha v tomto konaní čiastočného vydania predmetu úschovy) sa domáha vydania celého

predmetu úschovy. Odvolací súd na základe odvolaní príjemcov 1/ a 2/ dôvodne zrušil uznesenie súdu prvého stupňa v celom rozsahu (t. j. aj pokiaľ ide o výroky 3/ a 4/ uznesenia, ktorými boli zamietnuté návrhy príjemcov 3/ a 4/ na vydanie čiastočného predmetu úschovy), pretože od rozhodnutia o napadnutom výroku 1/ je závislý nielen výrok 2/ ale sú závislé aj výroky 3/ a 4/ uznesenia súdu prvého stupňa. Závislosť týchto odvolaním nenapadnutých výrokov vyplýva z obsahu daného právneho vzťahu medzi zložiteľom a veriteľmi, ako aj z právneho vzťahu medzi príjemcami 1/ až 4/ vzhľadom na to, že dôvodom zloženia peňazi do úschovy zložiteľom boli jeho odôvodnené pochybnosti, kto je jeho veriteľom (§ 185a ods. 2 O. s. p.), keďže pôvodný veriteľ - príjemca 1/ na základe zmlúv o postúpení pohľadávok, platnosť ktorých spochybňuje, postúpil svoju pohľadávku na príjemcov 2/ až 4/; suspenzívny a devolutívny účinok odvolania sa potom netýka len odvolaním napadnutých výrokov, ale celého rozhodnutia súdu prvého stupňa.

So zreteľom na uvedené tvrdenie dovolateľa o existencii vady podľa § 237 ods. 1 písm. e/ O. s. p je neopodstatnené, pretože prehliada ustanovenia § 212 ods. 2 písm. b/ O. s. p. v spojení s § 206 O. s. p.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytykané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či ich procesným postupom nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.)...

Z formulácií uvedených v dovolaní vyplýva, že dovolateľ namieta, že v konaní došlo k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom tým, že odvolací súd rozhodol prekvapivo, keď zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu, t. j. aj vo výrokoch nenapadnutých odvolaním príjemcov 3/ a 4/...

Pokiaľ by dovolateľ zastával názor, že mu bola odňatá možnosť pred súdmi konať nesprávnym právnym posúdením veci, dovolací súd poznamenáva, že § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu (postupom), a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny

právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesné prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. (viď R 43/2003).

Pokiaľ dovolateľ v závere dovolania namieta, že v danom prípade eventuálne mohlo dôjsť aj k vade podľa § 237 ods. 1 písm. a/ O. s. p., t. j. že súdy rozhodli vo veci, ktorá nepatrí do ich právomoci, táto námietka neobstojí...

V danom prípade z určujúceho - obsahového - hľadiska (viď § 41 ods. 2 O. s. p.) nejde zo strany dovolateľa o námietku nedostatku právomoci súdov, ale o námietku inú, ktorú dovolateľ uvádza vo väzbe na ním tvrdené prekročenie rozsahu preskúmania rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolacím vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti právnych záverov odvolacieho súdu, na ktorých v danom prípade založil svoje rozhodnutie. Dovolateľ takto formulovanou námietkou nedostatku právomoci súdov (§ 237 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) dostatočne nezohľadňuje, že ním napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní o úschovách, v ktorom rozhodovanie súdov vyplýva jednoznačne priamo zo zákona (§ 185a a nasl. O. s. p.). Vzhľadom na to dospel dovolací súd k záveru, že „eventuálna“ námietka dovolateľa o existencii vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ O. s. p. nie je opodstatnená. Súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci.

Podľa názoru dovolateľa došlo v konaní aj k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. d/ O. s. p. Tvrdí, že odvolací súd napadnutým uznesením rozhodoval znovu o veci, o ktorej bolo už súdom prvého stupňa právoplatne rozhodnuté, keď zrušil uznesenie súdu prvého stupňa aj vo výrokoch, ktorými bola právoplatne zamietnutá žiadosť príjemcov 3/ a 4/ na vydanie predmetu úschovy, keďže títo odvolanie nepodali. So zreteľom na to dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní nedošlo k dovolateľom tvrdenej procesnej vade...

Ako už bolo vyššie uvedené, k zrušeniu uznesenia súdu prvého stupňa v celom rozsahu došlo v súlade s § 212 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a § 206 ods. 2 O. s. p., o všetkých návrhoch na vydanie predmetu úschovy bude znovu rozhodovať súd prvého stupňa podľa

§ 185d O. s. p. ako uvádza odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení, preto pôvodné rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výrokoch 3/ a 4/ nezakladá prekážku res iudicata pre zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu. Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolacia námietka príjemcu 1/, že v konaní došlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. e/ O. s. p., nemá preto žiadne opodstatnenie.

Vzhľadom nato, že dovolanie príjemcu 1/ nie je podľa ustanovení § 239 O. s. p. prípustné a neboli preukázané ani procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p., dovolací súd odmietol jeho dovolanie ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.)».

15. Ústavný súd z citovaných častí (bod 12, 13 a 14) odôvodnenia napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu nezistil, že by ich postup aplikovaný pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutých rozhodnutí v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názormi krajského súdu a najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Napadnuté rozhodnutia oboch súdov obsahujú podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

17. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím tak krajského, ako aj najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutých rozhodnutí, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Nad rámec uvedeného v kontexte sťažnosťou namietaného uznesenia krajského súdu sp. zn. 8 CoD 11/2014 z 30. decembra 2014 ústavný súd poznamenáva, že napadnuté uznesenie krajského súdu nie je konečným rozhodnutím, dôsledkom ktorého by bolo právoplatné skončenie veci.

Lustráciou ústavného súdu bolo zistené, že v dôsledku vydania napadnutého rozhodnutia krajského súdu bola vec vrátená prvostupňovému súdu, ktorý v konaní vedenom pod sp. zn. 15 U 2/2014 uznesením z 11. januára 2017 vo veci opätovne rozhodol, a to tak, že žiadosť príjemkyne v 1. rade o vydanie predmetu úschovy a žiadosti príjemkýň v 2. až 4. rade o vydanie častí predmetu úschovy štyrmi samostatnými výrokmi zamietol.

Sťažovateľka teda má a aj bude mať v ďalšom štádiu prípadného odvolacieho, resp. dovolacieho konania (pred krajským či najvyšším súdom; pozn.) možnosť uplatniť ochranu ňou označených práv (bod 1), ako aj svoju argumentáciu týkajúcu sa skutkovej a právnej stránky predmetnej veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný právny prostriedok ochrany tých práv, ktorých porušenie vo svojej sťažnosti namieta. Inak povedané, aj nosné dôvody uvádzané sťažovateľkou v sťažnosti (bod 11) sú z hľadiska materiálneho reparovateľné (v prípade ich jednoznačného preukázania) v ďalšom priebehu konania pred všeobecnými súdmi, pričom samé osebe nezakladajú ústavnú potrebu zásahu ústavného súdu v prebiehajúcim (a teda neskončenom; pozn.) súdnom konaní.

19. Na záver ústavný súd nad rámec uvedeného v nadväznosti na nosnú sťažostnú argumentáciu sťažovateľky (bod 11) dodáva, že teoreticky i v prípade, ak by sťažovateľkou načrtnutá argumentácia mala oporu v zákone a bola by správna (t. j. že v prípade posudzovaného nároku by skutočne išlo o samostatné procesné nároky príjemcov, a teda pre nepodanie odvolania prijímateľkami v 3. a 4. rade krajský súd nemal zrušovať odvolaním napadnuté rozhodnutie aj voči týmto príjemkyniam; pozn.), by sťažovateľka nebola oprávnenou osobou na podanie tejto ústavnej sťažnosti, keďže vo vzťahu k príjemkyniam v 3. a 4. rade by nešlo o jej právnu vec, ale o vec niekoho iného (konkrétne samotného zložiteľa a príjemkýň v 3. a 4. rade; pozn.).

20. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2017